

μάλιστα κατωτέρω ονομάζεται ὑπὸ τοῦ χοροῦ γένε-
δος τὰς γνάθους. Παραλείπω τὰ κατόπιν μεταξὺ
τῶν Θεσμοφοριαζουσῶν γενόμενα, τοὺς κινδύνους εἰς
οὓς εἰσεκυλίσθη ὁ Μνησίλοχος καὶ τὸν τρόπον δι' οὗ
ἐσώθη ὑπὸ τοῦ Εὐριπίδου. Ἦθελον ἀπλῶς ν' ἀπο-
δείξω ὅτι ἐξυρίζετο, καὶ ἐνεπαίζετο διὰ τοῦτο, ὁ
Κλεισθένης· ἀπέδειξα δὲ ἐπὶ πλέον ὅτι ταῦτά ἐ-
πραττε καὶ ἐπασχεν ὁ Ἀγάθων. Τί ἄλλο ἐξάγεται
ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἢ ὅτι πάντες οἱ Ἕλληνες ἐμυσταχο-
φόρουν; Ἔχω ὁμῶς καὶ τρίτον παράδειγμα, δύο ἐ-
τέρους Ἀθηναίους ἐν ταῖς Ἐκκλησιαζούσαις κωμω-
δουμένους. Ἐπίγονόν τινα καὶ Ἀγύρριον, ὧν οὗτος
ἀφ' οὗ ἐπικύσει ξυρίζων τὸν μύστακα ἐγένετο μέγας
πολιτικός· ἀπ' αὐτοῦ φαίνεται ὅτι δὲν κατὰγονται
οἱ ἱατροὶ καὶ οἱ νομικοὶ, περὶ ὧν ἀνωτέρω εἶπον ὅτι
μετασχηματίζονται κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τῶν
ξένων καθηγητῶν, ἵνα γείνωσι μεγάλοι ἄνδρες·

Ἀγύρριος γοῦν τὸν Προῦμου πάγων ἔχων
λέληθε· καὶ τοι πρότερον ἦν οὗτος γυνή
νομὴ δ' ὁρᾷς πράττει τὰ μέγιστα ἐν τῇ πόλει.

Μένει πλέον ἀμφισβολία;

Τὸ πρὸς τὰς τρίχας τοῦ προσώπου σέβας εἶναι
λοιπὸν πρᾶγμα ἑλληνικὸν ἀρχαιοτάτον· ἀλλ' ἄρά γε
οἱ Βυζαντινοὶ εἶχον αὐτό; Ἀπέδειξα φλυαροῦντα τὸν
Φαλμεράδερ· θέλω τάχα δυνήθῃ ν' ἀποστομώσω τοὺς
μὴ παραδεχομένους βυζαντινὸν Ἑλληνισμόν; Πῶς
θέλω ἀποδείξει ὅτι οἱ Βυζαντινοὶ διὰ τοῦ μύστακος
καὶ πρὸς ἡμᾶς καὶ πρὸς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας
συνεδέοντο;

Ἡ ἱστορία ἀναφέρει (παραλείπω καὶ ἐνταῦθα τοὺς
περὶ μύστακος γράψαντας) ὅτι, Μανουὴλ τοῦ Κομνη-
νοῦ, αὐτοκράτορας τῶν Βυζαντινῶν, κατασχόντος
ἅπαντα τὰ ἐν τοῖς λιμέσι τοῖς αὐτοκρατορίας ἐνε-
τικὰ πλοῖα καὶ φυλακίσαντος τοὺς ὑπηκόους τῆς
Ἑνετίας, — πάντες οἱ Ἑνεταί. . . ἐξυρίσθησαν, ἵνα μὴ
ὁμοιάζωσι κατ' οὐδὲν πρὸς τοὺς Ἕλληνας. — Ἐντεῦ-
θεν προήλθε τὸ ἔθιμον ὅπερ οἱ ἄρχοντες τῆς Χίου
καὶ τῶν ἰονίων νήσων παρέλαβον καὶ διατηροῦσι
μέχρι τοῦ νῦν θρησκευτικῶς. Εἶναι ἄρά γε ἄξιον δια-
τηρήσεως; Τὸ κατ' ἐμὲ, καὶ ὡς φίλος τοῦ καλοῦ
καὶ κατὰ καθῆκον ἑλληνικόν, συμβουλεύω τοῖς ξυ-
ρίζουσι τὸν μύστακα ἀναγνώσταις μου ν' ἀφήσωσι
νὰ δασυνθῇ ἡ μεταξὺ ρινὸς καὶ ἄνω χεῖλους κοιλό-
της, ἣν ὁ Πολυδεύκης φιλτρον ὀνομάζει.

Σ.

ΛΕΟΝΤΟΣ ΑΛΛΑΤΙΟΥ ΕΚΔΕΔΟΜΕΝΑ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΑ.

(Ἰδε τόμ. ΙΗ', σελ. 419.)

Nº 1. Libanii Sophistae Orationes Variæ ine-
ditæ. Parisiis 1627 in Fº.

Οἱ λόγοι οὗτοι Λιβανίου τοῦ σοφιστοῦ, ἀνκαλυ-
φθέντες ὑπὸ τοῦ Ἀλλατίου χειρόγραφοι ἐν τῇ Βασι-
κῇ-Παλατιῇ, ἐστάλησαν ἐκ Ρώμης εἰς τὸν ἐν Πα-
ρισίῳ σοφὸν Φρεδερίκον Μορέλλιον, τὸν τότε διὰ τοῦ
τύπου δημοσιεύοντα «Τὰ ἅπαντα» τοῦ περὶ οὗ ὁ
λόγος σοφιστοῦ· λαβὼν δὲ αὐτοὺς κατεχώρισεν ἐν
τῷ δευτέρῳ τεύχει ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Ρωμαϊκὸς
Κώδης» χωρὶς οὐδαμῶς νὰ ποιήσῃ μνείαν τοῦ Ἀλ-
λατίου

Nº 2. S. P. N. Eustathii Archiepiscopi An-
tiocheni et Martyris in Exahemeron; ejusdem
de Engastrimytho dissertatio adversus Orige-
nem; Origenis de eadem Engastrimytho in
Primum Regum § 28 homilia; Græce et La-
tine — Additiq: in Eustathii Exahemeron li-
brum illum notas uberiores et collectanea, ac
surum de Engastrimytho Syntagma. Lugduni
1629 in 4º καὶ 1677 in Fº ἄνευ τοῦ ἑλληνικοῦ
κειμένου.

Διατριβαὶ συνοδευόμεναι ὑπὸ πολλῶν σοφῶν καὶ
πολυτίμων σημειώσεων τοῦ ἐκδότου, οὗτινος τὸ ἐν
τῇ αὐτῇ βίβλῳ ἀξιόλογον πλὴν ματαιόσχολον σύν-
ταγμα περὶ τῆς Ἐγγαστριμύθου, τὸ πρεσβεῦον μετὰ
τοῦ Τερτουλιανοῦ, Μεθοδίου, Ἀγίου Βασιλείου, Ἀγ.
Γρηγορίου Ναζιανζηνοῦ, Ἀγίου Γρηγορίου Νύσσης,
Ἀγ. Ἰερωνύμου, Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας καὶ Εὐστα-
θίου, ὅτι δὲν ἦτο ἡ ψυχὴ τοῦ Σχμουήλ, ἥτις κατὰ
τὸν Ὀριγένην καὶ ἄλλους τῆς Ἐκκλησίας Πατέρας,
ὠράθη ὑπὸ τοῦ Σαοῦλ, ἀλλὰ φάντασμα τοῦ Σχμουήλ
λαβὼν τὴν μορφήν αὐτοῦ διὰ τῶν γοητειῶν τοῦ Δια-
βόλου καὶ τῆς Πυθωνίσσης (κγ') εὑρηται καὶ ἐν τῷ
ὀγδόῳ τόμῳ (σελ. 333—458) τῆς Συλλογῆς «Cri-
tici Sacri, sive doctissimorum virorum in S. S.
Biblia annotationes et tractatus.» Londini 1660
(9 vols in folio).

Nº 3. Confutatio fabulæ de Joanna Papissa
ex Monumentis Græcis. Romæ 1630 in 4º,
1640 in 4º et Amsterdam 1645 in 8º.

Ἐν τῇ πραγματείᾳ ταύτῃ τῇ κατὰ προσταγὴν
Οὐρβανοῦ τοῦ Η' γραφείσῃ ἵνα καταχωρισθῇ ἐν τῷ
κατὰ τὸν χρόνον ἐκείνον τὸ πρῶτον ἐκδιδόμενῳ ἐν
Ρώμῃ βιογραφικῷ συγγράμματι Ἀλφόνσου Σιακόνου
(Vitæ et gesta Summorum Pontificum κλ. 1630

2 vol. in F^o.) ὁ Ἀλλάτιος πειράττει νὰ ἐξετάσῃ τὴν ἐπὶ τῆς παπικῆς ἑδρας ἐπὶ ἔτη δύο, μῆνας πάντε, καὶ τέσσαρας κατὰ τοὺς χρονογράφους ἡμέρας, περὶ τὰ τέλη τοῦ ἐννάτου αἰῶνος καθίσασαν ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἰωάννης Ὀγδοὺς Πάπισσαν, ὁρίζων κατὰ τὴν ἐκυτοῦ συνήθειαν πάντας τοὺς ἀντιδοξοῦντας. Ὁ ἐν Ἀμστελδάμῳ Βερθόλδος Νιχούσιος μετετύπωσεν ἐκεῖ εἰς 8^{ον} τῷ 1645 τὴν ἐν Ρώμῃ καὶ εἰς χωριστὸν φυλλάδιον κατὰ τὸ 1630 διὰ τοῦ τύπου δημοσιευθεῖσαν ἑκδοτὴν, προσθέσας πρόλογον, ἐπίλογον καὶ ἴδιον περὶ τὸ τέλος συγγραμμάτων ἐπιγραφόμενον: «Telescopium donatum in Germania genti Saxonum ut utantur in fidei ac religionis negotio.» Ἡ περὶ τῆς Ἰωάννης Παπίσσης διατριβὴ αὕτη ἐστὶ κατακεχωρισμένη οὐ μόνον ἐκ τοῖς «Συμμίκτοις» τοῦ Ἀλλάτιου (σελ. 415—434) ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ δεκάτῳ τόμῳ (σελ. 779—816) τοῦ συγγράμματος Ἰωάννου Γεωργίου Σχελχουρνίου τοῦ ἐπιγραφομένου «Amœnitates Litterariæ (Francof. 1725—1734—44 vols 8°.)

N° 4. Mantissa ad Opera Sancti Anselmi Episcopi Cantuariensis. Lugduni 1630 in F^o.

Συγγραφαί τινες τοῦ Ἁγίου Ἀνσέλμου, ὃς πρῶτος μὲν ἀνεκάλυψε μετὰ τῶν χειρογράφων τῆς Βατικανῆς βιβλιοθήκης ἑλληνιστὶ γεγραμμένας ὁ Ἀλλάτιος, πρῶτος δ' ἐξέδωκεν ὁ φίλος αὐτοῦ Θεόφιλος Raynaud μετὰ τῆς τοῦ ἰδίου Ἀλλάτιου λατινικῆς μεταφράσεως, ἐν τῇ κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἐν Λουγδούνῳ διὰ τοῦ τύπου ὑπ' αὐτοῦ δημοσιευθεῖσα συλλογὴ ἀπάντων τῶν ἔργων τοῦ Ἁγίου Ἀνσέλμου.

N° 5. Monumentum Adulitanum, Ptolemæo Evergetæ Aegyptiorum Regis. Græce et Latine. Romæ 1631 in 4° καὶ Lugduno-Batav. 1674 in 4°.

Φυλλάδιον περιέχον, Ἐπιγραφὴν τὸ κ'. ἔτος τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Γ'. ἐπὶ μαρμάρου ἑλληνικοῖς γράμμασι χαραχθεῖσαν, ἐν τῇ πόλει Ἀδούλῃ ἐξ ἧς καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἔσχε καὶ ἐν ἐπιτομῇ τὸν βίον αὐτοῦ ἐξιστοροῦσαν. Ὁ ἡμέτερος Ἀλλάτιος ἀντιγράφας αὐτὴν ἐκ τῶν χειρογράφων βίβλων Κοσμαῦ τοῦ Ἰνδοπλεύστου ἐτίπωσε τὸ πρῶτον ἐν Ρώμῃ. Δεύτερον συμπεριελήφθη ἐν τῷ πονήματι (σελ. 358 τόμ. α') Ἰακώβου Σπών τῷ ἐπιγραφομένῳ: «Miscellanea Eruditæ antiquitatis in quibus marmora etc. (Lugd. 1679—1685, 2 vols in F^o.)

N° 6. Julii Caesaris Lagallæ Peripatetici de Cælo animato disputatio. Romæ 1632 in 4°.

Ὁ Λαγάλλας οὗτος ἐχρημάτισεν ὥς προεμνηστεύθη, διδάσκαλος τῆς ἱατρικῆς τοῦ Ἀλλάτιου, δι' ὃ τὸ πόνημα τούτο συνετέθη εὐγνωμοσύνης χάριν ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ.

N° 7. Jatro-laurea Gabrielis Naudæi Patrisini, Græco Carmine inaugurata, latine reddita a Bartholomeo Tortoletto. Romæ 1633 in 8°.

Ἐπη συγχάροντα Γαβριὴλ τὸν Ναυδαῖον ἐπὶ τῇ παραδοχῇ αὐτοῦ ὡς διδάκτορος τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς ἱατρικῆς τῷ ΑΧΑΓ'. ἔτει, Μαΐου ΚΕ', ὑπὸ τῆς ἐν Παδοῦῃ Ἀκαδημίας.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΣΥΛΛΟΓΗ

λέξεων, φράσεων καὶ παροιμιῶν

ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΚΥΘΗΡΩΝ (*).

Τῇ καὶ ἐτᾶ ἡ ἐτοῦ ἀντὶ τοῦ τῇ-αὐτόθι. «Ἄς το τᾶ ἂντὶ ἄφες το ἐτᾶ (εἰς αὐτὸ τὸ μέρος) ἡ ἐτουδᾶ. «Τί κάνεις τᾶ ἡ ἐτᾶ;»

Ταγάρα (ἡ) καὶ Ταγάρι (τό). Σάκκος ἡ σακκίον, τορβᾶς παρ' ἄλλοις. Τσουβάλι τουρκιστί.

Ταῖρι (τὸ ὅμοιον ζεύγους τινός (paire), ἐξ οὗ καὶ ταιριάζω, ἐφαρμόζω, συνδυάζω assortir, combiner.

Ταχοῦρι ἡ Νταχοῦρι (διὰ τοῦ d) τὸ ὑπὸ τὴν πτερνῶν πέτσινον μέρος τοῦ ὑποδήματος (talon) καὶ τάκος, ἐκ τοῦ ἀρχαίου τακὼν=κορμάτι.

Τάλα (ἡ) (ἀγνώστου παραγωγῆς λέξις). «Μὲς τὴν τάλα τοῦ μεσημεριοῦ», τοῦτ. εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ ἡλικικοῦ καύσωνος.

Ταλάος (ἐκ τοῦ ἀρχ. ταλαός, τάλας, τλήμων), ὁ ταλαίπωρος, δυστυχὴς, ἐπικίτης.

Ταλαγιάζω ἡ Ξεταλαγιάζω, ἐξεγείρω τινὰ ἐκ τοῦ ὕπνου πρόωρα, ἡ ἐκ τῆς ἀναπύσεώς του.

Ταῖ (ἡ) ἡ τροφή τῶν ζώων, (ἐξ οὗ καὶ τὸ ῥήμα ταῖζω ἡ ταμίζω καὶ τάισμα (nourrir). Λέγεται μᾶλλον ἐπὶ τῶν βρεφῶν: «ταῖζει τὸ μωρό» «ἐτάτισε τὰ παιδιὰ» κτλ.

Τάιστρο καὶ τράιστρο. Λέγεται σακκίον τι μάλινον διὰ τρόφιμα ἢ ἄλλα ἀναγκαῖα, κρεμάμενον ἐπ' ὤμων.

Τάμα ἡ τάξιμο ἡ τάσιμο, ὑπόσχεσις (vœu), ἐκ τοῦ ῥήματος τάζω. Κυρίως τάμα λέγεται ἐπὶ ἁγίων ἀφιερωμάτων οἷον: ἐτάκτηκα, ἡ ἔταξα εἰς τὸν ἅγιον κτλ.

Τάνισμα καὶ τανέα (ἡ) ἐκ τοῦ τανύζω, ἡ τεντόνω, ἐπεκτείνω.

Τάταλα. Καρποὶ τῶν φοινίκων (χουρμάδες) ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ datoli.

Ταταρόνω (προφ. ὡς ἰταλιστὶ dadano) «ἐταντάνωσε ἀπὸ τὸ κρύο» — ἐπάγωσεν ἡ ἐξύλιασε (ἐκ τοῦ

(*) Ὁρα Παγθ. τόμ. ΙΒ', ΙΓ', ΙΔ' ΙΕ' καὶ ΙΣΤ'.